

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

ดูดำตรงไหนความบกพร่องอยู่ตรงนั้น

ผู้กำกับ มีจดหมายของแพทย์หญิง อุบลรัตน์ ปกานนท์ จากประจวบฯ กราบเรียนมาดังนี้ครับ

หลานขอถวายเครื่องสังฆภัณฑ์พร้อมเส้า สำหรับสถานที่ จ.ประจวบคีรีขันธ์ เพื่อรับสัญญาจากสถานีวิทยุของหลวงตา จะติดตั้ง ณ บริเวณบ้านของคุณอุษา วัฒนานนท์ ในอำเภอเมือง จ.ประจวบคีรีขันธ์ เพื่อประโยชน์ในการเผยแพร่พระธรรมคำสอนของพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ขอถวายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ส่งผลให้ความขัดแย้งทั้งหลายในพระพุทธศาสนาจงหายไป ขอให้แสงแห่งพุทธธรรมจงสาดแสงกระจายไปทั่วทั้งสามแดนโลกธาตุ ขอให้พระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรืองขึ้นมามีภาวะหนึ่ง ขอความสงบสุขร่มเย็นจงเกิดขึ้นแก่สัตว์โลกทั้งปวง กราบขออนุญาตดำเนินการเลยเจ้าค่ะ

หลวงตา หนึ่งกิโรวัดต์หรือ (ครับ) ที่ประจวบนะ (ครับ) เราก็ตเทศน์ไปได้แค่ประจวบฯ หมดกำลัง พอดีไปเทศน์ที่ประจวบ วัดหนองบัว ภาคใต้ใหญ่หรือไม่ว่าไรทางไม่มีวันมีคืนทะเลเรือรถอยู่ พอเราไปถึงที่นั่นไปพักที่นั่นไปดูก็เป็นวัดป่า เข้ากันไม่ได้เลย วัดป่ากับทางรถ ที่สวนไปสวนมาทั้งวันทั้งคืน ตั้งแต่เริ่มแรกไปถึงดู กลางคืนก็อย่างนั้น เอ้อ ยังไงกัน ชื่อวัดหนองบัว ที่ประจวบฯ พอตื่นเข้ามาออกจากที่พักแล้วก็เดินไปดูตามแถวแนวของทางของรั้ว ฟังตั้งแต่ไปถึงจนกระทั่งถึงเข้าหาความสงบไม่ได้ จะเอาความสงบจากที่นี่ไม่ได้แหละ พอตื่นเข้ามาออกจากที่ก็ไปเลย เดินไปตามแถวแนวของทั้งถนนมา ทั่วหน้าวัด ทะลุเลย ไปดูหายสงสัยทุกอย่าง ตัดสินใจเรียบร้อยแล้ว ก็นิมนต์สมภารวัดมาพูดกันกลางวัดเลย ตกกลางคืนตอนนั้นเลย คุยกันที่กลางวัดเลย เราไปดูมาเรียบร้อยแล้วก็นิมนต์ท่านมาพูดก่อนบิณฑบาตนั้นแหละ เอาตอนนั้น ตกกลางคืนนั้นเลยสด ๆ ร้อน ๆ

บอกว่าแถวแนวของทางนี้ ให้ทำเป็นกำแพงทั้งหมด บอกเลย ทำให้ดีด้วยให้สูง คือเวลาเสียงมาโดนกำแพงก็ขึ้น ถ้าไม่มีกำแพงตาก็โดน หูกี่โดน ฟังทั้งคืนเมื่อคืนนี้ บอกตรง ๆ เลย ผมฟังทั้งคืน ไม่ได้เรื่องแหละ เอาอย่างนี้ละ นิมนต์ท่านมาตกลง แถวแนวให้สุดทั้งหมดเลย เพราะท่านทำมาถึงนั้นแล้ว จากนั้นมาทะเลถึงโน้นเลย เราให้ทั้งหมด ความสูงความแน่นหนามั่นคงมอบให้ท่านเป็นผู้ดูแลทุกสิ่งทุกอย่าง อย่าได้มาต้องตีผมนะ ผมมอบให้ท่านทั้งหมด เรียบอกอย่างนั้นเลย เอาให้แน่นหนามั่นคง แต่สำหรับทางด้านหน้านี้ ต้องให้สูง สูงขนาดไหนให้ท่านคิดเอง คือเพื่อตันเสียง กระทบบั้งขึ้นโน้น ๆ

ตกลงกันเรียบร้อยแล้วก็ให้ความสะดวกทุกอย่าง เงินท่านจะรับเป็นงวดหรือจะให้ โอนมาเลยได้ทั้งนั้น จัดการปั๊บปั๊บให้ท่านหาช่างมาตั้งแต่บัดนี้ต่อไป เอ้า พิจารณาเดี๋ยวนี้ ท่านก็จนตรอกอยู่แล้วเพราะท่านไม่มีกำแพงซึ่งเป็นกระดานของทั้งตาทั้งหู กระทบตลอด ท่านก็รับทันทีเลย เอากันเดี๋ยวนั้นเลย ท่านก็เริ่มลงมือตั้งแต่บัดนั้น เอาตั้งแต่บัดนี้เลยนะ เรารู้ว่า พอเรากลับไปเที่ยวหลังนี้เรียบร้อยเลย เราไปดูหมด เออ เอาละพอใจ เวลาเข้าไปข้าง ในนี้เงียบเลย เสียงมันขึ้น กำแพงสูงนะ แล้วก็สะดวกสบาย ไปดูผลของงานวางนั้นเออะ สงบ เอาละทีนี้ภาวนาได้สบาย บอกงั้นเลย

พูดถึงเรื่องประจวบเราไปได้แค่นั้นหมดกำลัง แม้แต่ที่เหล่านี้ยังไปไม่ได้เออะนะ ไป ได้เฉพาะที่พอไปได้ก็ไปให้ มันแกล้งไปทุกวันๆ ลำบากนะ การเทศนาว่าการเมื่อเข้ายังถาม พระดู เป็นยังไงฟังเสียงที่เทศน์ตอนเช้าๆ นี่ สัญญาอารมณ์มันไม่ไปตัดขาดสะบั้นไป หมดแล้วหรือ ท่านว่าไม่ตัด คือความจำมั่นแทรกกับความจริง ความจำที่จะประสานกัน เชื่อมโยงกัน ความจำอยู่ในจุดนี้ ความจริงเป็นเนื้อธรรมๆ ความจำเป็นเครื่องประสานเนื้อ ธรรมต่อเนื้อธรรมให้สืบเนื่องกันไป ถ้ามพระดูเมื่อเช้านี้ แต่เท่าที่เรามาอ่านก็ไม่เห็นมีอะไร เรียบร้อยดี อย่างนั้นละความจำมั่นไปกับความจริง ความจริงคือเนื้อธรรมล้วนๆ จะ ออกเป็นเนื้อธรรมๆ ความจำเป็นตัวสมาสหรือสนธิประสานกันเข้า ให้เนื้อธรรมนี้กับนี้ต่อกันไป เชื่อมโยงกันไปพอฟังได้ถ้อยได้ความต่อเนื่องกันไป นี่เรียกว่าความจำ อันนี้ละที่ได้ ระวัง

เวลาเทศน์ยังมีข้อเปรียบเทียบด้วยแล้วได้ระวังมาก ได้ข้อเดียวไปเลย ได้ฉันทิด ฉันทันไม่มี ไปเลย เป็นอย่างนั้นละทุกวันนี้ มีแต่ความจริง คือธรรมที่ออกนั้นเป็นความจริง ออกล้วนๆ ไปเลย ความจำก็คือสัญญาที่จับมาประสานกันให้สืบต่อกันเรื่อย ๆ เดียวนี้ระวัง ยากการเทศน์นี่นะ ระวังยากเกี่ยวกับเรื่องเนื้อความ บางทีพูดไปหายเงียบไปเลย เอ๊ะ นี่ เทศน์อะไรมา อย่างนั้นก็มีความจำเสื่อมมากแล้วเดี๋ยวนี้ เลอะๆ เทอะๆ ไปละความจำ ส่วนความจริงมันก็เป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ออกเมื่อไรก็ฝังเลยทันที

เราพูดจริงๆ เราพูดอย่างไม่สะทกสะท้าน ในสามแดนโลกธาตุเราไม่มีหวั่นกับสิ่ง ไตในโลกรนี้ วาจันเลย สามโลกธาตุนี้ จิตดวงนี้ไม่เคยเป็น มันเป็นขึ้นมาก็บอกว่า เป็น ล้มลุก คลุกคลานไปร้องไห้ร้องไห้อยู่บนภูเขาก็ตูให้ฟัง ฟัดกับกิเลสว่าจะเอาให้เต็มเหนี่ยว ที่ ไหนได้เรายังไม่ได้ยกครูเลยมันซัดหยาบหมาลงแล้ว ร้องแหย้งๆ ริงหาพ่อแม่ครูจารย์มัน ลืมเมื่อไร พ่อแม่ครูจารย์มันท่านตั้งอยู่ในหัวอกเราตลอดเวลาเลย เป็นหนึ่งเลยเชียว เรา เคารพสุดยอดเลย พระพุทธเจ้า พ่อแม่ครูจารย์มัน พระพุทธเจ้าเป็นองค์เอกเลย กระเทือนทั่วแดนโลกธาตุ พ่อแม่ครูจารย์มันก็อยู่ในนั้นด้วย กระเทือนไปหมดเลยในหัวใจ ดวงนี้ มันประสานกันหมดเลยจะให้ว่าไง

นี่ละเวลาจิตมันเป็นแล้วมันประสานกันหมด นตฺติ เสยฺโยว ปาปิโย ไม่ถามใครเลย บรรดาท่านผู้สิ้นสุดวิมุตติหลุดพ้นแล้ว ธรรมชาตินี้เป็นอันเดียวกันหมดเลย เหมือนกันหมด ไม่มียิ่งหย่อนกว่ากัน ในบาลีว่าอย่างนั้น ทีนี้เวลามันผางเข้าไปเท่านั้นมันก็เป็นอย่างว่า ผางทีเดียวแล้วไปถามใคร สนฺทสิฏฺฐิโก สุตฺยอติประกาศป้างขึ้นเท่านั้นพอ พระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหนกระเทือนทั่วกันหมดเลยทันที นี่ละจิตดวงนี้ ทีว่าธรรมดวงนี้ ธรรมชาติอันนี้เข้ากันเป็นอันเดียวกันหมด จึงว่าพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ลงในคำว่าธรรมแห่งเดียวกันหมดเลย แล้วไม่ไปถามใคร เอาตัวจริงที่รู้ที่เห็นกันอยู่นี้ ออกพูดเลย ผิดไปไหน

เพราะฉะนั้นการเทศนาว่าการทุกอย่าง เราจึงไม่เคยคำนึงคำนวณว่าเทศน์ไปแล้ว ตรงนั้นเทศน์ผิดหรือถูก ไม่มี มันสำเร็จรูปออกไปส่วนๆ พร้อมกันหมดในธรรมทุกชั้นๆ เลย ไม่ว่าชั้นใดจะพอเหมาะพอดีๆ กับอันนี้ออกลำดับๆ จบแล้วหายเจียบเลย ไม่ได้เป็นอารมณ์ว่าได้เทศน์ผิดไป เทศน์หนักไปเบาไป ไม่มี หนักไปเช่นว่าเทศน์ดูเด็ดเข้มชั้นอะไรนี้ โลกเขาถือกันอย่างนั้น ธรรมไม่มี เรายกข้อเปรียบเทียบให้ฟังแล้ว เหมือนไม้ต้นนี้เขาจะเอามาทำต้นเสา เขามาถาก ตรงไหนที่มันตรงแนวไปแล้วเขาก็ถากเรียบๆ ธรรมดาตรงไหนมันคดมันงอเพื่อจะถากให้เป็นระดับเดียวกัน ที่คดงอตรงไหนเขาก็หนักมือ การถากก็หนักมือ เพื่อตัดที่คดงอให้ตรงแนวๆ เรื่อยไป ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งเขาถากไม้นี้เสร็จ เขาไม่ได้ตำหนิการลงมือถากไม้ นั้นหนักมือไปเบาไปไม่มี ควรเรียบก็เรียบไปเอง นายช่างถากไม้ นะ ควรหนักมือก็หนักไปเองเรื่อย ๆ

ธรรมะก็เหมือนกัน คำว่าถากไม้ก็คือสอนโลก โลกก็เหมือนท่อนฟืนหรือเหมือนกับต้นเสา ธรรมะเหมือนกับขวานถากไม้ นั้นเองจะเป็นอะไรไป ควรหนักมือก็หนัก ควรเบา ก็เบาไปเรื่อยๆ เรียบเลย เสาต้นนี้เป็นบ้านเป็นเรือนได้โดยสมบูรณ์ อันนี้การแนะนำสั่งสอนโลกก็แบบเดียวกัน ควรหนักหนัก ควรเบาเบา ไม่มีคำว่าแบบกิเลสที่ว่า อันนั้นหนักไป อันนี้เบาไป อันนั้นดูไป ไม่มี เหมือนเขาถากไม้ เขามือหรือหนักมืออยู่กับช่างหมด อยู่ตรงนั้นเอง อันนี้หนักมือหรือเขามืออยู่กับธรรมที่ควรจะลงในจุดใด พอสมควรขนาดไหนหนักเบาเล็กน้อยเหมือนเขาถากไม้จะไปอย่างนั้น ถ้าควรหนักก็หนัก ควรเด็ดเด็ดตรงนั้นไปเรื่อยๆ ทีนี้ไม้เสานั้นก็เรียบขึ้นมาเลย

อันนี้สอนคนให้ดีก็อย่างนั้น พระพุทธเจ้าสอนคนสอนโลกให้ดี ให้เรียบไปเลย เรียบจนถึงวิมุตติหลุดพ้น เรียบไปหมด ล้วนแต่ธรรมทั้งนั้นถากให้เรียบ อย่างอื่นไม่มี นี่เราก็ตูตให้ฟังอย่างชัดเจนเลย เพราะจวนตัวเข้ามาแล้ว เรื่องจะตาย ไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้าแหละ จะตายด้วยกัน เวลามีชีวิตอยู่ควรจะทำประโยชน์ให้โลกมากน้อยเพียงไร เราจะไม่คำนึงว่าสูงไปเบาไป หรือว่าพูดโอ้อวดโกหกมดเท็จ ไม่มีในหัวใจเรา จะว่าดูว่าด่าว่าเด็ดเผ็ด

ร้อนขนาดไหน เป็นเรื่องขวานตากไม้ทั้งนั้น เป็นแบบขวานตากไม้แบบเดียวกันหมดเลย เราไม่มีเรื่องโลกเข้ามาแฝง มีแต่ธรรมล้วนๆ จะหนักจะเบาเป็นธรรมล้วนๆ ไปเลย

เพราะฉะนั้นใครที่จะมาเทียบกับธรรมที่เลยโลกเลยสงสารไปแล้วจึงเทียบไม่ได้ ว่าเทศน์ดูเทศน์ดำเทศน์กระทบกระแทกแตกดับ หรือเทศน์ไพเราะเพราะพริ้ง อันนี้เป็นเรื่องของธรรมเหมือนกับนายช่างตากไม้เขานั้นแหละ แบบเดียวกันไม่ผิดกันอะไรเลย ผลประโยชน์ได้เหมือนกัน ควรหนักหนัก ผลประโยชน์อยู่ตรงนั้น ควรเบาเบา ผลประโยชน์อยู่ตรงนี้ ออกไปพอดีๆ เลย การสอนโลกเราพูดจริงๆ ไม่เคยเป็นในหัวใจดวงนี้แต่ก่อนแต่ไหนแต่ไรมา ไม่เคย แต่เวลามันเป็นขึ้นมาแล้วมันเป็นยังไงก็พูดตามหลักความจริง

ใครไม่เป็นเราเป็นเราก็บอกว่า เป็น ใครไม่รู้เรารู้เราก็บอกว่าเรารู้ พูดได้ตามที่รู้ที่เห็น นั้น เป็นไปตามนั้นแหละ ส่วนที่จะเอาใครมาเป็นแบบเป็นฉบับมาเป็นสักขีพยานไม่มีบอกไม่มีเลย ธรรมสำเร็จรูปตายตัวเรียบร้อยแล้ว สมบูรณ์แบบทุกอย่างแล้วเอาออกมา ควรจะใช้ในแง่หนักเบาเล็กน้อยเพียงไรออกมาๆ จะเป็นจังหวะพอดีๆ ไปเลย นั้นละธรรมสอนโลกท่านสอนอย่างนั้น เราคำนึงคำนวณเรายังวิตกวิจารณ์กับโลกสกปรก โลกอมขี้มาพูดเหล่านี้อยู่เยอะนะ เช่นเขาว่าหลงตาบัวเทศน์ดูดำวากล่าวชู้เชี่ยอย่างนี้ เป็นความผิดทั้งเพเราบอก ธรรมะพระพุทธรเจ้าไม่มีคำว่าชู้ๆ เชี่ยๆ แบบโลกแบบสงสาร หนักเบาเหมือนเขาตากไม้ เขาตากไม้หนักมือเบามือดูเอา

ธรรมะที่ลงหนักเบาเล็กน้อยก็แบบเดียวกันนั้นไม่ผิดกันอะไรเลย ควรหนักหนัก ควรเบาเบา การแนะนำสั่งสอน พอหมดแล้วหมดปัญหาไปทันทีทันใด เรียกว่าเรียบร้อยแล้ว ไม่ได้มาลูบมาคลำตรงนั้นดีไม่ดี ไม่เอา ไม่มี เรียบไปหมดแล้ว นั้นละธรรมพระพุทธรเจ้าจึงว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว เมื่อเข้าอยู่ในหัวใจใดใจนี้ก็เป็นสวากขาตธรรมขึ้นมาในธรรมทั้งหลาย พูดออกมาถูกต้องๆ ตามนั้นเลย

เราจึงได้เตือนโลกเตือนสงสาร พูดตรงๆ เตือนโลกที่มันสกปรก ธรรมสะอาดสุดยอดแล้ว เหนือทุกสิ่งทุกอย่างแล้วนำมาสอนโลก ให้พิจารณาตัวเอง ท่านว่าจุดไหนๆ ดูดำวากล่าวตรงไหนให้ดูจุดนั้น นั้นละความบกพร่องของเราอยู่ตรงนั้น ธรรมท่านไม่ได้บกพร่อง มันบกพร่องอยู่ที่ตัวของเรา ดูก็ดูตรงที่มันควรดูนั้นแหละ ไม่ควรดู ดูหาอะไรนั้น เราเลี้ยงลูกในครอบครัวของเราควรดูก็ดูลูกเหมือนกันทุกคน คนไหนเป็นแบบไหนๆ ควรดูควรดำขนาดไหน จะใช้กับลูกคนนั้นๆ พ่อแม่จะพอดีทุกคน รู้จักนิสัยของลูกทุกคนว่าจะควรแนะนำสั่งสอนดูดำวากล่าวประการใด พ่อแม่กับลูกจะรู้นิสัยของกันและกัน นี้ธรรมรู้นิสัยของเรื่องโลกก็รู้แบบเดียวกัน ไม่ได้ผิดกันนะ

ใครหนาบางมากน้อยเพียงไร ธรรมะจะออกๆ ตามนั้น จะให้เสมอกันไม่ได้ โลกไม่เหมือนกัน การเทศนาว่าการเหมือนกัน ควรเด็ดเด็ด ควรดุดๆ ฟังแต่ว่าควรๆ ควรตรงไหน ลงตรงนั้นแหละ ถ้าไม่ควรไม่ไป นี่เรียกว่าธรรม ธรรมสอนโลกจึงไม่มีผิด จึงได้เตือนไว้ บรรดาลูกหลานทั้งหลาย เราบอกเราไม่ถืออะไรกับใคร ในสามแดนโลกธาตุนี้เราไม่มีสิ่งที่เราจะถือ เช่นยกยอปอปั้นเราก็ไม่ถือ ไม่เอา มันพอตัวของมันแล้ว ไม่ว่าจะมาชมเชยสรรเสริญ มันจะตกออกของมันๆ จะมาตักสินินินทาว่าร้ายต่างๆ มันก็ตกออกแบบเดียวกัน

คือธรรมชาตินี้พอทุกอย่างแล้วไม่รับอะไรทั้งนั้น เหล่านี้เป็นสมมุติ คำชมเชยสรรเสริญก็เป็นสมมุติ คำนิททาภาเลโจมตีประเภทต่างๆ ก็เป็นสมมุติทั้งหมด เป็นส่วนเกินทั้งนั้น ออกหมดไม่มีเหลือ ธรรมชาติแท้เป็นของตัวโดยตลอด นั้น ให้จำเอานะทุกคน การแนะนำสั่งสอนจะสอนแบบเดียวกันไม่ได้ คนไม่ใช่คนแบบเดียวกัน แม้แต่ต้นเสาเขาเอามา ก็ต้น ต้นเสาไม่ได้เหมือนกัน การตากของนายช่างก็ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องกับต้นเสา เพื่อจะเป็นประโยชน์แก่การปลูกบ้านปลูกเรือน เขาต้องดู นั้น การแนะนำสั่งสอนคนยิ่งเป็นสิ่งที่มีความค่ามาก และโทษก็มากด้วย จึงต้องแนะนำสั่งสอนด้วยความถูกต้องดีงามทุกอย่าง ให้พากันนำไปปฏิบัตินะ

คนหนึ่งมาแนะนำสั่งสอนแทบเป็นแทบตาย ด้วยความเมตตาสงสารเต็มเม็ดเต็มหน่วย เรียกว่าเต็มหัวใจ คนหนึ่งคอยแต่จะมาเห่ามากัด ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร เขามาหาประโยชน์ เทศน์ลงเพื่อประโยชน์ เจ้าของหาเอาแต่โทษใส่ตัวเอง โดยที่เข้าไปยกโทษคนอื่นว่าเป็นคุณแก่ตัวเอง นั่นคือเป็นโทษมหาโทษ เรียกว่าเป็นโทษที่หนักอยู่ในความคิดความแสดงออกของตัวเองนั้นแหละ เรื่องของคนอื่นก็เป็นเรื่องของท่านเองจะเป็นอะไรไป ท่านไม่ทำอะไรเอาอะไรมาตีมาซ้ำ เราผู้ทำอยู่นั้นดีกับช่วยอยู่กับเรา ให้สังเกตพินิจพิจารณาตรงนี้นะ

ฟังอะไรตั้งเข้ามาหาเจ้าของซี ท่านว่ายังไงๆ เอนั้นมาพิจารณาตัวเองเพื่อแก้เจ้าของ จึงเรียกว่าไปฟัง ฟังเพื่อนำผลประโยชน์มาสู่ตัว ไม่ใช่เจ้าของเอามาหาคุณของตัวเองทั้งๆ ที่มันเป็นโทษไปโยนใส่คนอื่น มันก็เป็นโทษเต็มตัวนั้นแหละ ไม่มีดีอะไร วันนี้ก็พูดเพียงเท่านี้ เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz